

Poselství Svatého otce Františka k 94. světovému dni misií 2020

18. října 2020

„Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8)

Milé sestry, milí bratři,

rád bych vyjádřil svou vděčnost Bohu za vaše nasazení, se kterým v říjnu minulého roku celá církev prožívala mimořádný misijní měsíc. Jsem přesvědčen, že v mnoha společenstvích napomohl k misijní konverzi na cestě pod názvem: „Pokřtění a poslání: Kristova církev na misii ve světě.“ V letošním roce, v němž nám pandemie Covid-19 přinesla utrpení a postavila před nás nové výzvy, pokračuje misionářské působení celé církve v duchu slov, která najdeme u proroka Izajáše: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Jsou stále novou odpovědí na Pánovu otázku: „Koho pošlu?“ (tamtéž). Toto volání vychází z Božího srdce, z jeho milosrdenství a v současné světové krizi se obrací na církev i na lidstvo. „Jako učedníci evangelia jsme byli náhle zasaženi nečekanou a prudkou bouří. Uvědomili jsme si, že plujeme na stejné lodi, jsme slabí a dezorientovaní, současně však důležití a potřební. Jsme povoláni, abychom veslovali společně. Potřebujeme vzájemné povzbuzení a útěchu. Všichni jsme na stejné lodi. Jsme jako učedníci, kteří jednomyslně a s úzkostí volají: ‚Hyneme!‘ (Mt 8,25). I my jsme si uvědomili, že dál nemůžeme jít každý na svou pěst, ale společně“ (*Meditace na Svatopetrském náměstí, 27. března 2020*). Jsme opravdu vystrašení, dezorientovaní a bojíme se. Skrze bolest a smrt zakoušíme lidskou křehkost; současně však vnímáme svou silnou touhu po životě a po osvobození od zlého. V tomto kontextu se misijní povolání a výzva vyjít z lásky k Bohu a k bližnímu ze sebe ukazuje jako šance sloužit, sdílet, přimlouvát se. Misijní poslání, se kterým se Bůh obrací ke každému, nás vyvádí z vystrašeného a uzavřeného „já“ a skrze darování sebe sama nás přivádí k novému „já“.

V oběti kříže, kde se Ježíšovo poslání završuje (srov. Jan 19,28–30), zjevuje Bůh svou lásku ke každému a ke všem (srov. Jan 19,26–27). Od nás požaduje, abychom byli osobně připraveni být posláni, protože on je láskou v trvalé dynamice poslání, neustále vychází ze sebe, aby dával život. Bůh Otec poslal z lásky k lidem svého Syna Ježíše (srov. Jan 3,16). Ježíš je Otcův misionář: jeho život a jeho dílo jsou vyjádřením poslušnosti Otcově vůli (srov. Jan 4,34; 6,38; 8,12–30; Žid 10,5–10). Ježíš, který byl pro nás ukřižován a vstal z mrtvých, nás pak vtahuje do dynamiky lásky svým Duchem, který církvi dává život, přetváří nás v Kristovy učedníky a vysílá nás na misie do světa a k národům.

„Misijní poslání, církev vycházející – to není nějaký program, který musíme uskutečnit silou vůle. Ten, kdo vyvádí církev ze sebestřednosti, je Kristus. V poslání hlásat evangelium jsme činorodí proto, že nás pobádá a vede Duch“ (*Senza di Lui non possiamo far nulla*, LEV – San Paolo, 2019, 16–17). Bůh nám dává svou lásku vždy jako první a v této lásce se s námi setkává a volá nás. Naše osobní povolání vychází ze skutečnosti, že jsme Božími syny a dcerami v církvi, jsme jeho rodinou, bratry a sestrami v lásce, kterou nám Ježíš prokázal. Lidská důstojnost všech lidí vychází z Božího povolání, aby byli Božími dětmi, aby se ve svátosti křtu a ve svobodě víry stali tím, čím jsou od počátku v Božím srdci.

Sama skutečnost, že jsme život dostali zdarma, je nevyslovenou pozvánkou, abychom vstoupili do dynamiky sebedarování. Je zárodkem, který v pokřtěných uzraje jako odpověď lásky v manželství nebo v zasvěceném životě pro Boží království. Lidský život se z Boží lásky rodí, v lásce roste a k lásce

směřuje. Z Boží lásky není nikdo vyloučen, skrze Ježíšovu svatou oběť na kříži Bůh zvítězil nad hříchem a nad smrtí (srov. Řím 8,31–39). Pro Boha se zlo, a dokonce hřích stávají výzvou k ještě větší lásce (srov. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Skrze velikonoční tajemství proto Boží milosrdenství uzdravuje původní ránu lidstva a rozlévá se na celý svět. Církev, univerzální svátost Boží lásky pro svět, pokračuje v Ježíšově poslání v dějinách a posílá nás všude, aby se skrze naše svědectví víry a hlásání evangelia Bůh znovu projevil svou lásku a mohl se dotýkat a proměňovat srdce, mysl, tělo, společnost a kulturu na každém místě a v každé době.

Misie je svobodnou a vědomou odpovědí na Boží volání. Toto volání však lze pochopit pouze tehdy, žijeme-li v láskyplném osobním vztahu s živým Ježíšem v jeho církvi. Položme si otázku: Jsme připraveni přijímat přítomnost Ducha Svatého ve svém životě, odpovídat na povolání k misii, ať už v životě manželském, zasvěceném nebo kněžském, nebo jednoduše v každodenním životě? Jsme ochotni být vysláni kamkoli, abychom svědčili o své víře v Boha milosrdného Otce, abychom hlásali evangelium spásy Ježíše Krista, abychom měli účast na božském životě Ducha Svatého a budovali tak církev? Jsme připraveni jako Maria, Ježíšova matka, naplno sloužit Boží vůli (srov. Lk 1,38)? Tato vnitřní ochota je velice důležitá, abychom mohli nikoli abstraktně, ale dnes, v současné církvi, odpovědět Bohu: „Zde jsem, mne pošli!“ (srov. Iz 6,8).

Výzvou pro misijní poslání církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh. Nemoc, utrpení, strach, izolace nás nenechávají v klidu. Doléhá na nás chudoba těch, kdo umírají v osamocení, kdo jsou ponecháni na pospas, kdo přicházejí o práci a výdělek, těch, kdo nemají domov a nemají co jíst. Povinnost dodržovat fyzické rozestupy a zůstat doma je pro nás výzvou, abychom pochopili, že potřebujeme společenské vztahy a komunitární vztah s Bohem. Tato situace by v nás v žádném případě neměla stupňovat nedůvěru a lhostejnost, ale měla by vést k větší pozornosti v našem vztahu k druhým lidem. Skrze modlitbu, ve které se Bůh dotýká našeho srdce a přetváří ho, se otevřeme potřebám lásky, důstojnosti a svobody našich bratří, jako i péči o tvorstvo. Skutečnost, že se s celou církví nemůžeme scházet ke slavení eucharistie, nám umožnila sdílet situaci mnoha křesťanských komunit, které nemohou slavit mši svatou každou neděli. Otázkou, kterou nám Bůh v této situaci klade: „Koho pošlu?“, se znovu obrací na nás a očekává od nás velkodušnou a přesvědčivou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8). Bůh stále znovu hledá, koho poslat do světa a k národům, abychom vydávali svědectví o jeho lásce, o jeho záchraně od hříchu a smrti, o jeho vysvobození od zlého (srov. Mt 9,35–38; Lk 10,1–12).

Oslava Světového dne misí znovu potvrzuje, že vaše modlitba, reflexe a vaše materiální pomoc jsou příležitostí k aktivní účasti na Ježíšově poslání v jeho církvi. Křesťanská láska, konkretizovaná ve sbírce o třetí říjnové neděli, má za cíl podpořit misijní práci, kterou mým jménem organizují Papežská misijní díla. Odpovíme tak na duchovní i materiální potřeby národů a církví v celém světě, ke spáse všech.

Nejsvětější Panna Maria, hvězda evangelizace a potěšení zarmoucených, misionářka svého Syna Ježíše, ať nás i nadále provází a přimlouvá se za nás.

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu, dne 31. května 2020, na slavnost Letnic

FRANTIŠEK